

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 27764

гр. София, 09.07.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав, в
закрито заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

като разглежда дело номер **8427** по описа за **2026** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 4 вр. ал. 2 Административнопроцесуалния
кодекс /АПК/.

Образувано по жалба на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление
[населено място], чрез адв. В. Г. срещу Заповед № 426/05.06.2026 г., издадена от ВрИД
председател на Комисията за защита на потребителите (КЗП), с която на дружеството е забранено
да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предл. 1
/съдържа невярна информация/, във вр. с чл. 68г, ал. 4, във вр. с чл. 68г, ал. 1, във вр. с чл. 68в от
Закона за защита на потребителите /ЗЗП/, а именно - дружеството да предоставя в стандартния
европейски формуляр /СЕФ/ и в договора невярна информация на потребителя за размера на
Годишния процент на разходите /ГПР/. С жалбата е направено особено искане за спиране на
предварителното изпълнение.

Жалбоподателят поддържа, че изпълнението на заповедта би го задължило да включва стойността
на доброволни застраховки в ГПР по договорите за потребителски кредит, което според него би
довело до нарушение на Закона за потребителския кредит /ЗПК/, риск от санкциониране, както и
до евентуална недействителност на бъдещи договори за кредит и значителни имуществени вреди.
Съдът, след като се запозна с жалбата, особеното искане и приложената административна
преписка, намира следното:

Искането е допустимо.

Подадено е от адресата на административния акт и оспорващ по делото, чиито права и законни
интереси са пряко засегнати от предварителното изпълнение. Искането е направено
едновременно с жалбата срещу заповедта. По данните по делото заповедта е съобщена на
дружеството на 23.06.2026 г., а жалбата е изпратена чрез ССЕВ на 07.07.2026 г. и е постъпила в
съда на 08.07.2026 г., поради което съдът приема, че оспорването и особеното искане са
направени от надлежна страна в рамките на висящо съдебно производство.

Процесната заповед е издадена на основание чл. 68л, ал. 1 ЗЗП. Съгласно чл. 68л, ал. 5 ЗЗП
мерките по ал. 1-3 подлежат на незабавно изпълнение независимо дали са обжалвани.

Следователно предварителното изпълнение произтича от закона, а не от изрично разпореждане на административния орган.

Това не изключва съдебния контрол. Съгласно чл. 166, ал. 4 АПК допуснатото по силата на отделен закон предварително изпълнение може да бъде спряно от съда по искане на оспорващия, когато в специалния закон не е предвидена изрична забрана за съдебен контрол и са налице условията на чл. 166, ал. 2 АПК. В ЗЗП не е предвидена забрана за съдебен контрол върху предварителното изпълнение по чл. 68л, ал. 5 ЗЗП.

Изискването на чл. 166, ал. 2, изр. 2 АПК за „нови обстоятелства“ не обуславя недопустимост на първоначално искане, направено най-късно с жалбата срещу административния акт. В случая искането не е повторно и не е направено след вече постановено произнасяне по спиране на изпълнението. Поради това съдът следва да провери дали от предварителното изпълнение може да настъпи значителна или трудно поправима вреда за оспорващия.

Разгледано по същество, искането е основателно.

Съгласно чл. 166, ал. 2 АПК съдът може да спре предварителното изпълнение, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Законът не изисква вредата вече да е настъпила, а да е налице достатъчно вероятна опасност от настъпването ѝ, преценена с оглед съдържанието на акта, характера на засегнатата дейност и конкретните твърдения и доказателства по делото.

В случая предварителното изпълнение на заповедта не се изчерпва с еднократно действие по отношение на конкретния потребителски договор, послужил като повод за проверката. Административният акт съдържа забрана, адресирана към банката при упражняване на дейността ѝ, по отношение на начина, по който тя предоставя информация за ГПР в СЕФ и в договорите за потребителски кредит. Следователно действието на заповедта засяга текущата и бъдещата кредитна дейност на жалбоподателя като търговец, който по занятие сключва договори за потребителски кредит.

От мотивите на заповедта се установява, че спорът между страните е свързан с правното третиране на финансирана от кредитора застрахователна премия по допълнителна застраховка, за която самият административен орган приема, че формално не е задължително условие за отпускане на кредита. Органът обаче извежда необходимостта тази премия да бъде отчетена при преценката за действителната икономическа тежест на кредита, тъй като е финансирана от кредитора, включена е в размера на кредита и върху нея се начислява възнаградителна лихва.

Именно поради това незабавното изпълнение на заповедта поставя жалбоподателя в положение на съществена правна несигурност. За да се съобрази с акта, банката следва незабавно да промени начина, по който структурира и оповестява ГПР при договори, включващи доброволна, но финансирана застраховка. Същевременно спорът дали подобен разход следва да бъде включван в ГПР е предмет на основното производство по законосъобразността на заповедта. Ако при последващата съдебна проверка се установи, че този разход не следва да се включва в ГПР, изпълнението на заповедта до приключване на делото би могло да доведе до сключване на множество договори при неправилно изчислен или неправилно оповестен ГПР.

Този риск не е абстрактен. Той произтича от самото съдържание на административния акт и от естеството на дейността на жалбоподателя. При кредитна институция, която сключва договори за потребителски кредит по занятие, задължението за незабавна промяна на модела на договорна документация, СЕФ, погасителни планове и вътрешни изчислителни системи има масов ефект и може да засегне неопределен, но значителен брой бъдещи договори за периода до приключване на съдебния спор.

Съдът приема, че твърдените вреди са значителни, тъй като не се свеждат до обичайните

административно-организационни затруднения от изпълнение на забранителен акт. Възможните последици включват риск от санкционни производства при неизпълнение на заповедта, от една страна, и риск от сключване на договори при спорна методика за изчисляване на ГПР, от друга. И в двата случая за жалбоподателя възниква вероятност от неблагоприятни имуществени последици, свързани с основната му търговска дейност.

Вредите са и трудно поправими. Дори да имат имуществено изражение, те биха произтекли от множество бъдещи правоотношения с потребители, от евентуални последващи спорове относно действителността или съдържанието на договорите, както и от необходимостта да се възстановява договорна и информационна практика за вече сключени договори. Подобни последици не могат да бъдат отстранени лесно чрез последващо обезщетяване, тъй като биха изисквали индивидуална преценка по всеки засегнат договор и биха били зависими от поведението на трети лица — потребители, контролни органи и евентуално други съдилища.

При тази преценка съдът не обсъжда и не предreshава материалноправния спор дали при конкретните договори застрахователната премия следва да бъде включвана в ГПР, нито дали оспорената заповед е законосъобразна. Тези въпроси са предмет на разглеждане по същество. В настоящото производство е достатъчно да се установи, че незабавното изпълнение на акта създава реална опасност от значителни и трудно поправими вреди за оспорващия до приключване на съдебния контрол.

Не се пренебрегва общественият интерес от защита на потребителите, който е основание законодателят да предвиди незабавно изпълнение на мерките по чл. 68л, ал. 1-3 ЗЗП. В конкретния случай обаче този интерес следва да бъде съпоставен с характера на спора и с последиците от незабавното изпълнение. Заповедта е издадена по повод конкретен договор и във връзка с правен спор относно начина на изчисляване и представяне на ГПР при доброволна застраховка, финансирана чрез кредита. Спирането на предварителното изпълнение не отменя заповедта и не лишава КЗП от възможността да защитава потребителите по предвидения в закона ред, а само запазва положението до произнасяне на съда по законосъобразността на акта.

При съпоставка на засегнатите интереси съдът приема, че в случая опасността от настъпване на значителни и трудно поправими вреди за оспорващия надделява над необходимостта заповедта да се изпълнява незабавно преди приключване на съдебния контрол.

Ето защо искането следва да бъде уважено.

Така мотивиран и на основание чл. 166, ал. 3 и ал. 4 вр. ал. 2 АПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

УВАЖАВА искането на „Ти Би Ай Банк“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], за спиране на предварителното изпълнение на Заповед № 426/05.06.2026 г., издадена от ВрИД председателя на Комисията за защита на потребителите, с която на дружеството е забранено да използва нелоялна заблуждаваща търговска практика а именно - дружеството да предоставя в стандартния европейски формуляр /СЕФ/ и в договора невярна информация на потребителя за размера на Годишния процент на разходите /ГПР/.

СПИРА предварителното изпълнение на Заповед № 426/05.06.2026 г., издадена от ВрИД председателя на Комисията за защита на потребителите, до влизане в сила на съдебния акт, с който ще приключи производството по оспорването ѝ.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд в 7-

дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от определението да се изпрати незабавно на страните.

СЪДИЯ: